

Hồi Thứ Sáu Mười

ÂN THÙ LẤN LỘN

T họ Dao Phong kinh ngạc nói:

- Hắc là thù nhà của tiểu huynh đệ?
- Không sai.
- Căn cứ cái gì mà nhận biết được?
- Trước ngực hắc có xăm con rồng uốn khúc, tất cả trong số hung thủ chỉ có mỗi một mình hắc là đệ không biết tên tuổi thôi.
- Thế thì... tiểu huynh đệ tính sao đây?

Thật lâu Đinh Hạo mới thốt ra được một chữ nói:

- Giết.

Thọ Dao Phong gãi đầu ngứa cổ, gương mặt già biến đổi liên tục, trầm giọng nói:

- Bên trong có lẽ còn uẩn khúc gì đây...
- Sao biết được?

Kha Nhất Nghiêu biết rõ thân phận của người, nếu hắc có lòng dạ xấu xa, có biết bao nhiêu cơ hội đã giết được người, nhưng hắc đối với người đã thể hiện tấm lòng thành, mà hai người lại cùng chung thù một người là Vân Long Tam Hiệu Triệu Nguyên Sanh...

– Lúc hắc xuất hiện rất là bất ngờ, tiểu đệ mãi hoài nghi điều này cho đến bây giờ đây.

– Theo ta thì nên cứu sống hắc, nếu cứu chẳng được hắc cũng phải tạo cho hắc có cơ hội nói chuyện xem thế nào?

Đinh Hạo nghiêng răng nói:

- Tốt lắm, tiểu đệ có một số vấn đề phải hỏi hắc.

Thọ Dao Phong từ trong túi lấy ra ba viên thuốc đỏ, cạy miệng Kha Nhất Nghiêu ra nhét ba viên thuốc vào, sau đó điểm vào Hắc Kỵ huyệt của hắc, tức thì mấy viên thuốc tan vào người ngay. Kế tiếp lại điểm vào vài đại huyệt của hắc, xoa bóp một hồi, đoạn bắt mạch lần nữa, bất giác lắc đầu nói:

- Ta chịu thua vậy.

Đinh Hạo xúc động nói:

– Muốn hấn nói chuyện, để tiểu đệ làm cho.

Dứt lời hấn ngồi xuống cạnh giường điểm vào mấy huyệt đạo của Kha Nhất Nghiêu. Kế đó dùng lòng bàn tay ấn vào Mạng Môn đại huyệt của hấn, đem chân nguyên bản thân từ từ truyền vào, chẳng mấy chốc sắc mặt của Kha Nhất Nghiêu bắt đầu hồng hào lại, hô hấp cũng mạnh lên. Đinh Hạo lại gia tăng truyền chân khí vào, độ khoảng nửa tiếng đồng hồ Kha Nhất Nghiêu ự mộ tiếng dài, trợn tròn đôi mắt.

Đinh Hạo chăm chăm nhìn người thù huyết hải mà cũng là bạn thân này một cách xúc động mãnh liệt.

Kha Nhất Nghiêu mở miệng mấp máy cả nửa buổi, cuối cùng phát ra âm thanh nói:

– Tiểu huynh đệ, lạy trời... lạy đất... được... gặp đệ ở đây...

Thọ Dao Phong ngồi bên cạnh giường, giọng nói hòa dịu.

– Lão đệ, chớ xúc động, có điều gì cứ từ từ mà nói.

Kha Nhất Nghiêu thở một hồi, âm thanh lại lớn hơn được chút ít:

– Phi lão ca, ta... vì có một số vấn đề phải nói lại... dành liều mạng trở về, may thay, Đinh đệ cũng có ở đây...

Đinh Hạo nghiêng răng, chẳng biết nói gì hơn.

Thọ Dao Phong nháy mắt ra dấu bảo Đinh Hạo bình tĩnh, sau đó mới trầm giọng nói:

– Kha lão đệ, thương thế người khá nặng.

Kha Nhất Nghiêu cười thê thảm nói:

– Ta biết... chẳng sống được nữa, chạy đến đây được... cũng khá lắm rồi.

– Kha lão đệ bị ai đánh thương vậy?

– Bạch Nho.

– Tổng giám Vọng Nguyệt Bảo?

– Đúng vậy, tại vì... ta đang tra tấn khẩu cung của một Đường chủ trong Bắc Bảo, thành linh... hấn xuất hiện...

– Kha lão đệ tra tấn điều gì?

– Tung tích của Vân Long Tam Hiệu.

Đinh Hạo không nín được, cất tiếng nói:

– Trong Bảo chẳng có người đó.

Da thịt trên mặt của Kha Nhất Nghiêu co rút một hồi, nói:

– Vì ta thoáng nghe đối phương đàm luận tới thân pháp một người ở trong

Bảo... rất giống Vân Long Tam Hiệu Triệu Nguyên Sanh, cho nên... mới có ý tra tấn để do thám.

Đinh Hạo cố gắng hết sức nhẫn nhịn, vẫn xưng hô như xưa nói:

– Kha lão ca khổ nhọc truy tìm Vân Long Tam Hiệu Triệu Nguyên Sanh, có thể nói rõ nguyên do chăng?

Kha Nhất Nghiêu hít một hơi mạnh, nói:

– Ta chẳng quản chết sống chạy về đây, chính là... vì phải nói rõ việc này...

– Thế thì xin nói?

– Ta... và hắc là sư huynh đệ đồng môn..

Thọ Dao Phong xúc động nói:

– A! Chẳng ngờ lão đệ là đệ tử của Ẩn Danh Lão Nhân tại Tuyết Phong Sơn.

Kha Nhất Nghiêu cảm hận nói:

– Triệu Nguyên Sanh thông minh hơn ta, rất được tiên sư sủng ái. Thành tựu... cũng cao hơn ta nhiều, đã được chân truyền của sư phụ, cho nên tiên sư ra lệnh bảo hắc xuống núi hành hiệp giang hồ, còn ta... thì hầu thầy cung phụng sớm chiều...

Hắc dừng lại giây lát, bèn nói tiếp:

– Công lực của tiên sư, được từ một cuốn bí kíp thượng cổ, cuốn bí kíp đó chia làm thượng hạ hai tập, tiên sư xem xét bí kíp tập hạ toàn là võ học tà môn, không cho tu tập nên cất giấu kín đáo, chỉ truyền dạy bí kíp tập thượng, Triệu Nguyên Sanh thì... cảm thấy không mấy vui, cho rằng võ công là võ công, biết dùng vào chánh, thì võ học tà môn cũng sẽ trở thành cánh, chỉ biết dùng vào tà thì võ học chánh phái cũng sẽ trở thành tà...

– Hừ! Lý luận này cũng hợp tình hợp lý đấy.

– Mười lăm năm về trước, tiên sư tạ thế, trước khi người đi bảo ta mang bí kíp tập hạ ra đốt bỏ, nhưng bí kíp tập hạ đó không cánh mà bay mất, tiên sư khẳng định người sư huynh hư hỏng đó lấy cắp đi mất, vì hắc từng về núi vài lần, vì thế thầy ta đề lại di lệnh bảo ta tìm cách thu hồi đốt hủy, và hỏi tội đối gạt sư trưởng...

Hắc nói đến đây, cảm khái thở dài, lại nói tiếp:

– Công lực của ta vốn chẳng bằng hắc, di mệnh này cũng khó hoàn thành được, bây giờ... gặp chuyện bất trắc, quả thật... chết chẳng yên tâm, còn mặt mũi nào gặp tiên sư nơi chín suối...

Đinh Hạo thấy đối phương chưa đề cập đến thảm án năm xưa, không chịu đựng được nữa nói:

– Hình như Kha lão ca chưa nói hết lời?

Kha Nhất Nghiêu chăm chú nhìn Đinh Hạo nói:

– Phải... bây giờ nói đến sự kiện Long Trung Sơn vậy...

Đinh Hạo khí huyết sôi sùng sục, đôi mắt đỏ ngầu.

Kha Nhất Nghiêu nghiêng răng, nói:

– Sau khi ta xuống núi, đi khắp nơi tìm kiếm hắc, thám thính biết được hắc làm tổng quản của Tề Vân Trang, ta không dám ngang nhiên gặp hắc, tại vì ta không phải là đối thủ của hắc, trải qua mấy phen suy nghĩ cuối cùng đánh liều đến gặp hắc, giả nói phụng sứ mệnh bảo hắc về núi, nói rằng sư phụ có di chúc quan trọng giao lại, hắc bảo ta chờ nửa tháng tại Hoa Dung, nói rằng có việc gấp làm xong sẽ theo ta về núi...

– Sau đó thế nào nữa?

– Thời gian nửa tháng chẳng phải ít, ta muốn du ngoạn sự phồn thịnh của Giang Hán, đã vào ấp Ngạc, dọc theo sông Hán đi lên hướng Bắc, và bất ngờ phát hiện hắc cũng đi chung cùng một con đường, nhất niệm hiếu kỳ ta đã âm thầm theo sau..

– Sao nữa?

– Rượt đến phụ cận Long Trung Sơn, bỗng mất đi đường dây theo dõi, đợi lúc phát hiện lửa sáng cao ngút tận trời xanh, ta chạy đến nơi, huyết án đã thành hình, ta ở trong đám cháy loạn lạc cấp cứu được một hài nhi, mà tên tiểu hài nhi... chính là Đinh tiểu đệ.

Đinh Hạo bất giác ngây người tại chỗ, nói như thế, Kha Nhất Nghiêu lại trở thành ân nhân cứu mạng của mình, thật không thể tưởng tượng được?

Hắc cố gắng hồi tưởng lại câu chuyện huyết án do Trúc Lâm Khách kể lại, bên trong có một đoạn kể rằng:... trong ánh lửa cháy thiếu chủ bị một tên võ sĩ mặc áo hở ngực bông trong tay, anh em ta liều mạng chụp tới, tên võ sĩ bỏ thiếu chủ xuống ứng chiến, yếu thế bỏ chạy, võ sĩ trung niên đó là một trong tám hung thủ chẳng biết tên tuổi, chỉ nhớ trước ngực hắc có xăm một con rồng uống khúc” ...

Căn cứ một đoạn thuật lại này, thì lời nói của Kha Nhất Nghiêu có lẽ đúng sự thật rồi.

Người sắp chết chỉ nói lời chân thiện thôi, hắc cần gì phải chạy liều mạng đến đây nói láo làm gì...

Thọ Dao Phong chăm chú nhìn Đinh Hạo nói:

– Thế nào?

Hai mắt Đinh Hạo đỏ au, nói:

– Tiểu đệ tin rằng đây là sự thật. Kha Nhất Nghiêu gượng sức nói được bấy nhiêu lời, gương mặt hồng hào bắt đầu trở lại xanh lét, hơi thở cũng nặng nhọc

hơn. Đinh Hạo vội gia tăng truyền nội lực tiếp, nhưng ngọn đèn đã khô dầu, chẳng có kết quả gì cả.

Thọ Dao Phong đau thương nói:

– Kha lão đệ, cố gắng chút nào.

Đinh Hạo cảm thấy vạn phần thẹn thù may mà chưa có hành động quá khích đối với vị ân nhân sắp chết này, hấn đau khổ rên la:

– Kha lão ca, tiểu đệ ôm hận thẹn thù suốt đời...

Kha Nhất Nghiêu nở một nụ cười thương tâm, nụ cười này chừa lại vài nét co rút của gương mặt, hấn gượng gạo dùng hết toàn lực nói:

– Đinh tiểu đệ... lão ca ta... trọng thác người... giết hấn cho ta, bên trong túi... có tín vật... của sư môn..

Đinh Hạo điên cuồng hét lên:

– Kha lão ca, tiểu đệ ắt phải hoàn tất.

– Cảm... ơn...

Đầu nghiêng sang một bên, hơi thở tắt hấn.

Đinh Hạo rút tay về, đôi dòng lệ chảy xuống ướt đầm hai gò má.

Thọ Dao Phong dùng tay vuốt đôi mắt hé mở của Kha Nhất Nghiêu, buồn bã nói:

– Không ngờ, thật không ngờ mà, Kha lão đệ, chẳng may sanh làm người võ lâm... hỡi ơi.

Ngọn đèn dầu trên bàn phụt lên một bông lửa, toát ra màu lam, sau đó tắt hấn, cửa sổ lọt vào tia nắng ấm áp, chẳng biết mặt trời ló rạng lúc nào không hay.

Đinh Hạo ngậm ngùi nói:

– Lão ca ca, tiểu đệ có lỗi với hấn..

– Tiểu huynh đệ, chớ có tự trách mình, y chạy về tới đây được, thổ lộ đăng lời nói tận đáy lòng, thế là quý lắm rồi.

– Hấn...là ân nhân cứu mạng của đệ...

– Một khi hai mắt nhắm lại, tất cả ân oán tình thù không xong cũng phải tự kết liễu xong, dù đệ có nói gì đi nữa hấn cũng chẳng còn nghe biết.

– Người quá cô đã yên, còn người sống phải làm gì đây?

– Tiểu huynh đệ, trời sáng rồi, chúng ta hãy lo hậu sự cho hấn đã.

– Chôn cất thế nào đây?

– Hiện trong trang có một cỗ quan tài, tạm dùng chôn cất ở sau hoa viên đã, đợi sau này mới tìm một nơi phong cảnh đẹp tái chôn cất vậy.

Đinh Hạo gật đầu, nhờ lại di ngôn của Kha Nhất Nghiêu, bên trong túi của hắn có tín vật sư môn, căn cứ tín vật ấy thay mặt hắn thanh lý môn hộ, thật ra chuyện này cũng thừa thôi, dù thế nào đi nữa Đinh Hạo cũng chẳng thể dung thứ huyết hải thù nhân này được.

Hắn nghĩ thế bèn đưa tay vào ngực thi thể, lấy ra một đồng tiền cổ có đường kính to bằng miệng ly trà và một số bạc lẻ, ngoài ra không còn gì hết, tín vật mà Kha Nhất Nghiêu đã nói, chắc là đồng tiền cổ này không sai.

Khi tất cả mọi việc chôn cất xong xuôi, mặt trời đã đứng bóng.

Thọ Dao Phong vẫn y kế hoặc đã định xuống phía Nam điều tra sự thất tung của Toàn Tri Tử, còn Đinh Hạo thì ở lại lân cận đi tìm bắt Kim Long Sứ Giả, để giải vây cho Mai ánh Tuyết.

Thế rồi, hai người ra khỏi trang viện, chia tay lên đường.

Đinh Hạo ra thẳng Y Xuyên đi vào trong thành, tiện bước ghé vào một tửu lầu ở ngay ngã tư đường dùng cơm trưa.

Hắn gọi rượu thịt tới lặng lặng ngồi ăn uống một mình, nhưng tâm sự thì trầm trọng khôn tả.

Một là hắn bị thương cho cái chết của Kha Nhất Nghiêu. Nào là lo lắng tới tung tích sống chết chẳng biết ra sao của hồng nhan tri kỷ Mai ánh Tuyết.

Kế đó là gia thù sư hận, chẳng biết ngày nào mới kết liễu xong?

Vọng Nguyệt Bảo thì gần ở trước mắt, nhưng hắn không thể mạo muội hành động được, cần phải tính mưu cho kỹ rồi mới hành động sau, bước thứ nhất phải thừa cơ hội cá biệt từng người tiêu diệt, sau đó mới có khả năng trực tiếp tới tìm Trịnh Tam Giang báo thù, mà công án của Cửu Long Lệnh cũng cần phải có kế hoạch rõ ràng, chiếu cáo với võ lâm, vạn nhất Trịnh Tam Giang hủy diệt bằng chứng, thế thì không bao giờ làm sáng tỏ việc này được.

Đinh Hạo cũng thoát nghĩ đến Trúc Lâm Khác tại Vương ốc Sơn hai chân của hắn đã tàn phế, coi như người vô dụng, nhưng khổ làm sao hắn chưa có cơ hội đến thăm lão.

Hắn đang trầm ngâm suy nghĩ vớ vẩn, bỗng một mùi thơm thoang thoang xông vào mũi, ngược đầu lên nhìn thấy một thiếu nữ mặc chiếc áo choàng màu đen đi ngang bàn của mình, ngồi xuống ghé một chiếc bàn đặt gần cửa sổ.

Đinh Hạo cũng chẳng rảnh rồi chi để dòm ngó người, hắn lại cúi đầu tiếp tục suy nghĩ tâm sự.

– Tiểu nhị, cho ta bốn năm món thức ăn ngon quý nhất, và một bình Nữ Nhi Hồng, loại rượu lâu năm.

– Âm thanh oang oang như chuông ngân, dịu dàng êm tai.

Đinh Hạo bỗng tò mò ngẩng đầu nhìn sang, khéo thay, cặp mắt của cô gái

cũng đang liếc sang hướng Đình Hạo, hai lúm đồng tiền xinh đẹp mỉm cười với hắn, khiến Đình Hạo ngây người tức thì, tim đập thình thịch vội vàng cúi đầu nâng ly nốc một hơi để che dấu dáng vẻ sượng sùng của mình.

Thiếu nữ này niên kỷ độ khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm cái xuân xanh, có một sắc đẹp nghiêng thành đổ nước.

Bỗng nhiên hắn phát hiện trên bàn có mảnh giấy nhỏ, nét chữ viết bằng bút họa lông mày, hắn bất giác cả kinh lặng lẽ cầm trên tay, bên trên mảnh giấy có hàng chữ:

“Chớ gần ma nữ áo vàng, hãy cẩn thận âm mưu”.

Ma nữ áo vàng ở đây, chắc muốn ám chỉ là Kim Long Sứ Giả không sai.

Đình Hạo kinh ngạc chẳng ít, mảnh giấy nhỏ này của ai viết? Đặt trên bàn lúc nào?

Hắn ngớ ngẩn cầm mảnh giấy nhỏ trong tay, căn cứ vào nét bút và viết bằng bút họa lông mày, thì mảnh giấy này của người nữ không sai?

Nếu nói người nữ, ngoại trừ thiếu nữ mặc áo choàng màu đen ra, thì trong tửu lâu này không còn thiếu nữ nào khác, vừa trùng hợp lúc này y đã đi ngang qua bàn mình, thế thì chính y cảnh giác mình chứ không còn ai nữa.

Quả thật mình sơ ý quá thế, không phát hiện được đối phương đã đặt mảnh giấy nhỏ lên bàn của mình.

Tại sao y phải làm việc thế này?

Lai lịch của y ra sao?

Chẳng mấy chốc tiểu nhị mang rượu thịt ra đặt trên bàn, thiếu nữ ấy ngồi ăn uống tự nhiên như chẳng có chuyện gì.

Những tửu khách tại tọa âm thầm bàn tán ì xèo về sắc đẹp của cô gái.

Đã mấy lần Đình Hạo định mở miệng thỉnh giáo đối phương, nhưng miệng mấp máy lại thôi.

Thỉnh thoảng cô gái ấy thò đầu ra ngoài cửa sổ, không biết y chờ đợi người nào, hay là đang canh tìm người nào.

Cô gái chẳng hề xoay sang hướng trong, nên Đình Hạo muốn làm quen cũng chẳng được, đành phải buồn bã ngồi đấy.

Chẳng mấy chốc, có một thiếu nữ áo xanh hấp tấp bước vào tiến gần cô gái ấy, ghé vào tai y thì thầm vài lời, chỉ nghe cô gái ấy lạnh lùng tăng hắng một tiếng nói:

– Để ta đích thân đi xử lý cho, việc này phu nhân bảo phải hoàn thành mới xong.

Âm thanh thì nhỏ, nhưng Đình Hạo nghe rõ mồn một, nhưng đây là lời nói

không đầu không đuôi, chẳng thể hiểu được họ nói những gì.

Chuyện của họ cũng chẳng liên hệ gì đến mình, suy nghĩ làm gì cho cực nhọc.

Thiếu nữ ấy để lại nén bạc lẻ trên bàn, cùng thiếu nữ áo xanh đến sau đó thoăn thoắt bước xuống lầu. Khi đi ngang qua bàn Đình Hạo liếc mắt nhìn Đình Hạo mỉm cười rồi đi.

Tâm tư Đình Hạo hoang mang khôn ta, thiếu nữ này làm gì đây? Hai bên chưa từng quen biết...

Nụ cười đó rất hấp dẫn, nhưng hoàn toàn không có chút tà ý lừa dối nào cả.

Hắn này sanh lòng hiếu kỳ, ngồi bật dậy, bảo tiểu nhị sang thanh toán tiền ăn, hấp tấp xuống lầu bước ra cổng, chẳng còn thấy bóng dáng của hai thiếu nữ ấy nữa.

Hắn đang hoang mang cùng cực, chỉ thấy một gã ăn mày chìa tay ra xin tiền, bất giác hắn sáng ý ngay, mang số tiền lẻ còn thừa lúc này, bỏ vào tay gã ăn mày đó, mỉm cười nói:

– Bằng hữu, hai thiếu nữ vừa ra cổng lúc này chạy về hướng nào vậy?

Gã ăn mày cười toe toét nói:

– Người là Đình thiếu hiệp ư?

Đình Hạo giật mình nhủ thầm: Sao gã ăn mày này lại nhận diện được mình? Hắn bèn ngạc nhiên nói:

– Bằng hữu làm thế nào biết được tại hạ?

– Cách ăn mặc của thiếu hiệp, ngoại trừ Toan Tú Tài ra, không còn người nào khác nữa, đó là ta đoán mò vậy.

– A! Hai thiếu nữ lúc này...

– Hai thiếu nữ ấy có lẽ đến nhà Tưởng ngự y ở Đông lộ không sai...

– Nói sao? Tưởng ngự y? Có phải ngự y trong cung đình chăng?

– Không, ngự y Tưởng Sĩ Đình đã quá cố lâu rồi, bây giờ con trai của y lên thay.

– A! Làm sao bằng hữu biết được?

– Thiếu nữ áo xanh từ nhà y ra đây.

Đình Hạo lập tức biết ngay gã ăn mày này có lẽ là đệ tử chuyên môn phu trách do thám trong Cái Bang, bằng không y chẳng để ý những chuyện vặt vãnh này đâu, hắn lại hỏi tiếp:

– Nhà Tưởng ngự y ở đâu?

Gã ăn mày trở con đường cái trước mặt nói:

– Từ đó đi lên có con đường ngang queo qua bên trái rồi lại queo sang bên phải ở hẻm thứ hai, có cánh cổng lớn sơn màu đen có một cặp sư tử bằng đá to lớn, trên cổng có tấm bảng lớn đề bốn chữ Tế Thế Hoạt Nhân chính là nhà của ngự y.

Đinh Hạo chấp tay xá một xá, nói:

– Đa tạ chỉ giáo. Y theo lời chỉ dẫn của tên ăn mày, Đinh Hạo đã đi thẳng trên đại lộ queo qua bên trái ở ngã tư, đến hẻm thứ hai lại queo sang bên phải, đi chẳng được bao xa quả thấy một ngôi nhà to lớn có cánh cổng sơn đen to bên trên cổng có tấm bảng viết bốn chữ Tế Thế Hoạt Nhân bằng màu vàng kim, hai bên cổng có một cặp thạch sư tử to lớn.

Đinh Hạo trầm tư giây lát, bây giờ mình kêu cửa mà vào, hay là vượt tường đây? Nhưng mình vào thế này có lý do gì chẳng? Đến để thăm viếng chủ nhân, hay là trị bệnh?

Bỗng hắc có một sáng kiến, chẳng phải là người đại ca thân yêu Xích ảnh Nhân có mang chứng bệnh ly kỳ nan y sao? Chủ nhân trại này là hậu nhân ngự y cung đình, sao không dùng danh nghĩa cầu y, đường đường chánh chánh gõ cửa mà vào?

Hắc nghĩ thế, liền bước lên gõ nhẹ vào cửa.

Một hồi lâu, có âm thanh của người nữ vang ra nói:

– Ai gõ cửa thế?

Đinh Hạo lớn tiếng đáp lại:

– Tại hạ đến cầu trị bệnh.

Âm thanh của người nữ bên trong cổng nói:

– Hôm nay Tưởng thái y không khám bệnh.

Đinh Hạo biết được bên trong có uẩn khúc gì rồi, giả dạng làm ra giọng điệu khẩn trương không bằng, nói:

– Nhờ cô nương trình báo lại, bệnh cấp cứu?

Âm thanh bỗng trở nên lạnh lùng nói:

– Cấp cứu cũng chịu thôi, thái y đang trị bệnh cho một người hôn mê, không thể chuẩn bệnh khác được nữa, mời người đến nơi khác đi.

– Chịu thôi! Bệnh này chỉ Tưởng thái y mới trị được...

– Người thật không biết điều, thế thì người cứ đứng chờ ở ngoài cổng vậy.

o O o